

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **O. o. p. s. p. o. N. p. ú.**, zastoupeného JUDr. Irenou Kohoutovou, advokátkou se sídlem v Kroměříži, Komenského nám. 381, za účasti **1) Národního památkového ústavu**, se sídlem v Praze 1, Valdštejnské nám. 3, **2) Ministerstva kultury**, se sídlem v Praze 1, Maltézské nám. 1, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2006, č. j. 5 Ca 253/2005 - 47,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2006, č. j. 5 Ca 253/2005 - 47, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno fiktivní rozhodnutí generálního ředitele Národního památkového ústavu a rovněž fiktivní rozhodnutí Národního památkového ústavu. Současně tímto rozsudkem bylo vysloveno, že žaloba proti Ministerstvu kultury se odmítá. Zmíněnými fiktivními správními rozhodnutími byla zamítnuta žádost stěžovatele o poskytnutí informace ze dne 16. 7. 2005 podaná dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti podané dle ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), má za to, že městským soudem nebyla uspokojivě vyřešena otázka pasivní legitimace, a to zejména v souvislosti s rozdílnou judikaturou jmenovaného soudu. Dále namítá nesprávný výrok ohledně nákladů řízení. Ustanovená zástupkyně stěžovatele kasační stížnost doplnila v tom směru, že výrok rozsudku městského soudu, jímž byla odmítnuta žaloba proti Ministerstvu kultury, měl být blíže specifikován.

Národní památkový ústav ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval svůj postoj sdělený již v řízení před městským soudem, a to že stěžovatel, který sám sebe označuje více různými způsoby, svým jednáním a častými žádostmi o poskytnutí informací blokuje jeho standardní práci, oba subjekty mezi sebou vedou velké množství soudních řízení, a proto na žádost stěžovatele nebylo reagováno zcela vědomě. Ministerstvem kultury vyjádření podáno nebylo.

Z předložené spisové dokumentace městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel požádal dopisem ze dne 16. 7. 2005 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Adresátem žádosti byl Národní památkový ústav a jejím předmětem byly dotazy na výši finančních prostředků přijatých Národním památkovým ústavem v roce 2004 ze státního rozpočtu a na výši a strukturu mimorozpočtových prostředků jemu poskytnutých za stejné období. Dotázaný subjekt na žádost o poskytnutí informací nereagoval, stěžovatel dovodil, že lhůta k jejich poskytnutí uplynula 3. 8. 2005, a proto podal proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. odvolání datované k 5. 8. 2005. Jelikož stěžovatel ani poté neobdržel požadované informace ani rozhodnutí o jejich neposkytnutí (lhůta pro rozhodnutí o odvolání dle jeho názoru marně uplynula dne 21. 8. 2005), podal žalobu k městskému soudu, v níž se domáhal zrušení obou fiktivních negativních rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že si nebyl jist, zda k rozhodnutí o odvolání byl příslušný Národní památkový ústav nebo Ministerstvo kultury, uvedl v žalobě formou eventuálního petitu obě varianty návrhu výroku rozsudku soudu.

Městský soud se při rozhodování řídil ustálenou soudní judikaturou, podle které jsou fiktivní rozhodnutí, jimiž bylo odepřeno vydání informací, nepřezkoumatelná, neboť fiktivní rozhodnutí není nikde hmotně vyjádřeno a jeho jediným obsahem je fiktivní výrok o zamítnutí žádosti o informace v plném rozsahu. Proto neměl žádné pochybnosti o nutnosti obě fiktivní rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Se vzniklou otázkou pasivní legitimace odvolacího orgánu se městský soud vypořádal tak, že mimo prvostupňového fiktivního rozhodnutí Národního památkového ústavu zrušil i fiktivní rozhodnutí o odvolání generálního ředitele Národního památkového ústavu a žalobu proti Ministerstvu kultury odmítl. V této části své rozhodnutí odůvodnil tak, že dle článku III odst. 5 statutu Národního památkového ústavu vydaného dle ustanovení § 26 odst. 2 písm. i) zákona ČNR č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), je statutárním orgánem Národního památkového ústavu jeho generální ředitel, který přímo řídí ústřední pracoviště tohoto ústavu. Ten byl pak osobou povinnou rozhodnout o odvolání podle § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně námitky obsažené v kasační stížnosti nepodřadil pod důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.,

což ovšem není jeho zákonnou povinností. Rozhodné v této souvislosti je, že jsou řádně vymezeny stížní námitky, když stěžovatel dostatečně srozumitelně vylíčil, jakých konkrétních nezákonných úvah se městský soud dopustil. Obsahově lze námitky uvedené v kasační stížnosti subsumovat pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pod důvod tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato je důvodná.

V první řadě považoval za zásadní potvrdit, že Národní památkový ústav je (a v době fiktivního vydání negativních rozhodnutí o poskytnutí informací byl) povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 106/1999 Sb., podle jehož prvního odstavce *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky*. Dle teorie státu a práva se v rámci organizace státu rozlišují státní orgány, jako základní a rozhodující složky, dále zvláštní složky (bezpečnostní, silové) a konečně státní organizace a zařízení státem zakládané za účelem realizace jeho dalších funkcí (organizace výzkumné, sociální, kulturní apod.), které jsou zpravidla řízeny státními orgány. Pro státní orgány je charakteristický jejich rys nositelů státní moci vyznačující se administrativně právní metodou regulace právních vztahů, v nichž vystupují, tedy nadřazeným postavením státních orgánů vůči fyzickým a právnickým osobám. Z uvedeného vyplývá, že charakteristika státních orgánů není pro Národní památkový ústav příhodnou a přinejmenším pro účely zákona č. 106/1999 Sb. tato instituce není státním orgánem. Mimo to zcela jistě nespadá ani do druhé z kategorií, jež zmiňuje § 2 citovaného právního předpisu, tedy mezi orgány územní samosprávy, neboť není orgánem obce ani kraje, jak územní samosprávu definuje v článku 99 Ústava České republiky. Poslední skupinou povinných subjektů dle výše zmíněného ustanovení jsou veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Veřejná instituce je subjektem, jehož založení a režim řízení se odvozuje z veřejného práva. Hospodařením s veřejnými prostředky se pak rozumí reálné napojení takové instituce na veřejné rozpočty. Nejvyšší správní soud se v této souvislosti ztotožňuje s právním názorem městského soudu vyjádřeným v rozsudku (jenž sám stěžovatel označuje ve své kasační stížnosti) ze dne 15. 9. 2005, č. j. 8 Ca 59/2005 - 48. Městský soud zde odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, který vymezuje pojem veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky a contrario ke státnímu orgánu, orgánu územní samosprávy a veřejnoprávní korporaci. Výsledkem této právní úvahy byl výčet definičních znaků takových veřejných institucí, za které Ústavní soud označil veřejný účel, zřizování státem, tvoření jejich orgánů státem a státní dohled nad jejich činností.

Jak bude rozvedeno dále, Národní památkový ústav tato kritéria beze zbytku naplňuje, a to zejména s ohledem na úpravy obsažené v zákonu o státní památkové péči, vyhláše Ministerstva kultury č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon o státní památkové péči, a rovněž s přihlédnutím ke Statutu tohoto ústavu. Tento závěr lze podpořit i doktrinárním vymezením pojmu „veřejný ústav“, jak se s ním lze setkat v dostupné literatuře (srov. Karel Beran: Právnické osoby veřejného práva, Linde Praha, a.s., 2006, str. 89 a násl.). Klasicky je připomínána definice Mayerova (Mayer, O: Deutsches Verwaltungsrecht, sv. II, 3. vydání, 1924, § 51 str. 268), podle níž pod pojmem veřejný ústav se „rozumí souhrn věcných a osobních prostředků, s nimiž disponuje subjekt veřejné správy za účelem trvalé služby zvláštnímu veřejnému účelu“. V citované publikaci rovněž lze nalézt poukaz na modifikaci

Mayerovy definice Wolfgangem Rufnerem (Rufner W.. Zur Lehre von öffentlichen Anstalt, In: Die Öffentliche Verwaltung, Heft 15, 1985, str. 608), jež zdůrazňuje úmyslné „odsazení“ ústavu jako osamostatněné organizační jednotky od svého zřizovatele, aby mu bylo umožněno samostatné odborné vyřizování správních úkolů. Jak zdůrazňuje Karel Beran (srov. cit. op. str. 101), „míra samostatnosti ústavu tak spočívá v míře „odsazení“ veřejného ústavu od svého zřizovatele“. K tomu nelze než dodat, že taková míra „odsazení“ bude velmi rozdílná a může být nepochybně limitována zákonem.

Pro posuzovanou věc lze učinit prvý dílejší závěr, totiž že Národní památkový ústav je samostatnou organizační jednotkou zřízenou k plnění stanovených odborných úkolů v oblasti státní památkové péče, jejíž - slovy shora citované publikace - „odsazení“ ve vztahu ke zřizovateli je, jak bude dále rozvedeno, minimální. Je proto nepochybně veřejnou institucí povinnou k poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Míra „odsazení“ se ukáže v dalším posouzení věci jako určující též pro názor o tom, kdo je povinen rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu podle zákona č. 106/1999 Sb.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. lze proti vydanému i fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací podat odvolání. Dle druhého odstavce téhož ustanovení *o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu rozhoduje povinný subjekt nejbližší vyššího stupně nadřízený povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat. ... V ostatních případech rozhoduje o odvolání ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat, a je oprávněn za něj jednat.* Ustanovení § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. pak stanoví, že *proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy o odmítnutí žádosti lze podat rozklad, o kterém rozhoduje vedoucí ústředního orgánu státní správy.* Aplikovatelnost tohoto ustanovení na daný případ lze vyloučit, neboť výše Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Národní památkový ústav není státním orgánem (ve smyslu a pro účely citovaného zákona), a proto pozbývá smyslu zkoumat, zda by mohl být ústředním orgánem státní správy.

V projednávané věci tedy dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. přicházejí v úvahu dva subjekty zákonem povolané k rozhodování o odvolání, a to buď povinný subjekt nejbližší vyššího stupně nadřízený Národnímu památkovému ústavu, anebo ten, kdo stojí v čele povinného subjektu. Otázka tedy stojí tak, zda existuje subjekt nadřízený Národnímu památkovému ústavu ve smyslu § 16 odst. 2, věta první, zákona č. 106/1999 Sb.; pokud by tomu tak nebylo, byl by dle § 16 odst. 2, věta poslední, stejného zákona příslušným k rozhodování o odvolání generální ředitel Národního památkového ústavu, jakožto ten, kdo stojí v jeho čele.

Postavení a základní principy fungování Národního památkového ústavu jsou definovány v zákoně o státní památkové péči. Dle § 26 odst. 1 tohoto zákona je ústředním orgánem státní správy pro kulturní památky v České republice Ministerstvo kultury. Jeho působnost na úseku státní památkové péče je zakotvena výčtem v tomtéž ustanovení. Pro výše nastolenou otázku určení subjektu povolaného k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu je určující ustanovení § 25 odst. 2 zákona o státní památkové péči, dle něhož *je odborná organizace státní památkové péče podřízena Ministerstvu kultury.* Náplň činnosti takové „organizace“ (pojem „organizace“ zde nutno vidět na historickém pozadí doby přijetí zákona o státní památkové péči) je vymezena v § 32 téhož zákona a konkretizována v článku IV statutu Národního památkového ústavu (viz dále). Zákon o státní památkové péči tedy výslovně stanoví podřízenost odborné organizace státní památkové péče, kterou je Národní památkový ústav, Ministerstvu kultury, přičemž žádný

zvláštní zákon již dále neupravuje či případně nečlení podřízenost a nadřízenost uvedených subjektů jinak. Dle názoru Nejvyššího správního soudu nemá na vztah podřízenosti a nadřízenosti ve výše uvedeném smyslu (tj. určení subjektu příslušného k rozhodnutí o odvolání) vliv úprava finančních toků mezi příspěvkovou organizací a jejím zřizovatelem dle zákona č. 218/2000 Sb. (rozpočtová pravidla). Tento zákon upravuje technickou stránku pravidel hospodaření příspěvkových organizací, z těchto pravidel nelze dovodit výjimku z úpravy subordinace dle § 25 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Pro projednávanou věc je dále relevantní, že dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o státní památkové péči *Ministerstvo kultury zřizuje památkovou inspekci jako svůj specializovaný kontrolní orgán v oboru státní památkové péče. Hlavním posláním památkové inspekce je vykonávat ústřední dozor nad dodržováním tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení.* Toto ustanovení je konkretizováno v již zmíněné prováděcí vyhlášce Ministerstva kultury č. 66/1988 Sb., dle jejíhož § 20 odst. 1 *předmětem ústředního dozoru památkové inspekce jsou činnosti spojené s ochrannou, obnovou a společenským uplatněním kulturních památek* a v souladu s § 20 odst. 5 *inspekce dozírá, zda odborná organizace poskytuje orgánům státní památkové péče, krajům a obcím potřebnou odbornou pomoc při rozhodování, popřípadě vydávání jiných opatření, která se týkají kulturních památek.*

Dle ustanovení § 26 odst. 2 písm. i) zákona o státní památkové péči *Ministerstvo kultury vydává statut odborné organizace státní památkové péče, která je státní příspěvkovou organizací s celostátní působností.* Statut Národního památkového ústavu (dále jen „statut“) byl vydán dne 1. 1. 2003 pod sp. zn. 11.613/2002 a samotný Národní památkový ústav byl zřízen ke stejnému dni rozhodnutím sp. zn. 11.617/2002 podle ustanovení § 26 odst. 2 písm. e) zákona o státní památkové péči. Statut charakterizoval (dnes již není platný) Národní památkový ústav v článku III odst. 1, dle něhož byl *státní příspěvkovou organizací, která je řízena Ministerstvem kultury, má celostátní působnost a vystupuje v právních vztazích svým jménem, přičemž nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající.* Podle článku III odst. 5 byl statutárním orgánem ústavu generální ředitel, jmenovaný a odvolávaný ministrem kultury. Mimo své hlavní činnosti, definované v článku IV statutu (zejména rozboru stavu a vývoje státní památkové péče, podklady pro prognózy, koncepce a dlouhodobé výhledy rozvoje státní památkové péče, vědeckovýzkumné úkoly, odborně metodické, dokumentační a informační pracoviště pro úsek státní památkové péče, vedení seznamu kulturních památek České republiky, zpracovávání odborných podkladů pro orgány státní památkové péče, odborná pomoc vlastníkům kulturních památek), vykonává Národní památkový ústav i jinou činnost přímo nesouvisějící s výkonem a koordinací odborné činnosti v oboru státní památkové péče. Předmět této jiné činnosti upravil statut v článku V odst. 1 a ve druhém odstavci téhož ustanovení stanovil, že *další jinou činnost ... může ústav vykonávat pouze s předchozím písemným souhlasem zřizovatele.* Citovaný statut byl v roce 2006 (tj. až po fiktivním vydání rozhodnutí orgánů obou stupňů o neposkytnutí informace) nahrazen statutem novým, který v článku I odst. 3 výslovně upravil, že *Národní památkový ústav je podle § 25 odst. 2 zákona odbornou organizací státní památkové péče s celostátní působností, řízenou ministerstvem.*

Pozitivní právo (český právní řád) na žádném místě nedefinuje samotný pojem subordinace, nadřízenosti a podřízenosti. Pro odpověď je třeba se obrátit na teorii správního práva. Dle ní je postavení dané instituce vyjádřeno rozsahem pravomoci a působnosti jak externí (vůči adresátům norem správního práva), tak interní (uvnitř soustavy veřejné správy). Obsahem interních oprávnění je právo udílet příkazy podřízeným osobám či útvarům, právo kontroly plnění služebních povinností a případně právo disciplinárního

postihu podřízených osob, jsou-li v rámci dozoru zjištěny nedostatky a pochybení (k tomu srov. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003). Podle § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se na řízení podle § 16 téhož zákona (řízení o odvolání) použije správní řád. V době fiktivního vydání negativních rozhodnutí o poskytnutí informací v této věci zákon č. 106/1999 Sb. odkazoval na tehdy platný a účinný správní řád, tj. zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nová právní úprava přechodných a závěrečných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. odkaz na příslušná ustanovení správního řádu ponechala s tím, že v zákoně je již obsažen odkaz na nový správní řád, zákon č. 500/2004 Sb., ve znění zákona č. 413/2005 Sb. Ten ve svých společných ustanoveních (§ 178) hovoří o tom, který správní orgán je nadřízeným správním orgánem. Počítá s tím, že jej určí zvláštní zákon a teprve není-li tomu tak, označuje za něj správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor. V tomto směru je nová právní úprava v souladu s výše zmíněnou doktrínou.

Ve světle uvedených okolností je relevantní ustanovení § 26 odst. 2 zákona o státní památkové péči, z něhož vyplývá, že interní oprávnění ve smyslu subordinace má na úseku státní památkové péče Ministerstvo kultury [viz zejména § 26 odst. 2 písm. a), b) a d)]. Na místě je také znovu připomenout § 25 odst. 2 téhož zákona, dle kterého je Ministerstvu kultury podřízena odborná organizace státní památkové péče. Za využití oprávnění daného ustanovením § 26 odst. 2 písm. e) Ministerstvo také fakticky rozhodlo o vzniku této organizace, Národního památkového ústavu. Ministerstvo kultury dále dle písm. i) citovaného ustanovení vydává statut odborné organizace státní památkové péče, který obsahuje normy upravující závazně jeho postavení a působnost, a vydání tohoto statutu je zcela jistě též nepochybně projevem interního oprávnění z pozice nadřízeného subjektu. V článku III statutu je pak výslovně stanoveno, že Národní památkový ústav je řízen Ministerstvem kultury. Jak již bylo výše předesláno, dozor nad dodržováním zákona o státní památkové péči a předpisů vydaných k jeho provedení vykonává památková inspekce, kterou zřizuje rovněž Ministerstvo kultury. Při zjištění nedostatků v péči o kulturní památky navrhne památková inspekce orgánu státní památkové péče (kterým je dle § 25 odst. 1 zákona o státní památkové péči i Ministerstvo kultury) opatření k odstranění zjištěných nedostatků, popřípadě uložení pokuty. Hlavní zásady řízení a organizace práce v Národním památkovém ústavu určoval dle článku VIII odst. 2 dříve platného statutu hlavní organizační řád, který vydával generální ředitel Národního památkového ústavu s předchozím písemným souhlasem Ministerstva kultury. Pracovní řád vydával generální ředitel již samostatně bez kontrasignace. Ředitelé územních pracovišť zodpovídali za svou činnost v celém rozsahu generálnímu řediteli, jímž byli jmenováni a odvoláváni, ovšem také s předchozím písemným souhlasem Ministerstva kultury. Nový statut vydaný pod č. j. 1547/2006, platný a účinný ode dne 23. 1. 2006 (se změnou č. j. 4452/2006 provedenou 29. 3. 2006), rozšířil pravomoci generálního ředitele. Ten do budoucna již uvedená oprávnění vykonává samostatně bez nutnosti předchozího schválení ze strany Ministerstva kultury. Pro úplnost lze rovněž zmínit, že článek XIV nového statutu upravil hierarchickou strukturu stupňů řízení v Národním památkovém ústavu, na jejímž vrcholku stojí generální ředitel, a článek III odst. 2 stanovil, že generální ředitel řídí veškerou činnost Národního památkového ústavu (toto ustanovení odpovídá článku III odst. 5 statutu z roku 2003, podle něhož generální řídil ústřední pracoviště ústavu, přičemž tato dílka vycházela z dřívější úpravy, kdy existovalo několik samostatných ústavů).

Nahlíženo výše uvedenými doktrinárními východisky je možno konstatovat, že míra „odsazení“ Národního památkového ústavu od Ministerstva kultury neboli těsnost jejich vzájemných vazeb a hierarchie jejich vztahů skýtají veškeré podklady pro závěr,

že Ministerstvo kultury lze považovat za orgán nadřízený Národnímu památkovému ústavu, a to i ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2, věty první, zákona č. 106/1999 Sb. Generální ředitel Národního památkového ústavu sice disponuje relativně rozsáhlými pravomocemi, ovšem rozsah těchto pravomocí je závazně určen statutem vydávaným právě Ministerstvem kultury. Tato úprava vztahů odpovídá povaze činnosti Národního památkového ústavu jakožto odborné organizace státní památkové péče, která vytváří dle § 32 odst. 2 zákona o státní památkové péči odborné „servisní“ zázemí Ministerstvu kultury, ale i jiným subjektům, a vykonává činnosti dle potřeby tohoto ministerstva v intencích jeho odpovědnosti jako ústředního orgánu státní správy pro kulturní památky.

Odpověď na otázku, zda v případě veřejné instituce typu Národního památkového ústavu je možno hovořit o Ministerstvu kultury jako orgánu nadřízeném, nutno tedy hledat v právních předpisech upravujících postavení a pravomoc jednotlivých subjektů na úseku státní památkové péče. Po provedeném rozboru kompetencí jednotlivých subjektů a jejich vzájemných vztahů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Ministerstvo kultury je nejen nadřízeno Národnímu památkovému ústavu, jak o tomto vztahu hovoří ustanovení § 25 odst. 2 zákona o státní památkové péči, ale je tomu tak i ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., neboť je výslovně (byť a contrario) určeno subjektem nadřízeným a žádný zvláštní zákon nestanoví jinak. Z citovaných právních norem nelze také nijak dovodit nějaká omezení v oblasti subordinačních vztahů.

K dalším námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že se neztotožňuje s námitkou nedostatečné specifikace druhého výroku rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 As 38/2004 - 55, konstatoval, že *„jsou-li v záhlaví soudního rozhodnutí jednoznačně identifikováni účastníci řízení (žalobce a žalovaný) a rovněž správní rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, nezpůsobuje obecné znění výroku (v daném případě „Žaloba se odmítá.“) nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“*. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“* Výrok rozsudku městského soudu je tedy dostatečně určitý a netrpí vadou nesrozumitelnosti.

Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkou směřující do výroku o nákladech řízení vedeného u městského soudu, neboť taková námitka je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná a v tomto případě by její posouzení bylo též bezpředmětné vzhledem k akcesorické povaze výroku o nákladech řízení ku výroku o úspěchu účastníků ve věci samé (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), přičemž tento výrok městského soudu byl zrušen a bude nahrazen novým.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud chybně posoudil postavení generálního ředitele Národního památkového ústavu jakožto odvolacího orgánu v dané věci a naopak Ministerstvu kultury toto postavení nepřiznal, jeho rozhodnutí je proto nezákonné z důvodu nesprávného posouzení této právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud je v dalším řízení povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu znovu posoudit žalobní návrh stěžovatele, rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2, 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

9 As 28/2007 - 85

O P R A V N Ě

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Radanem Malíkem v právní věci stěžovatele **O. o. p. s. p. o. N. p. ú.** (ve zkráceném vyhotovení rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 28/2007 – 76, nesprávně označen jako **Z. o., O. s. s. o. a o.**, se sídlem B. 8, zastoupeného JUDr. Irenou Kohoutovou, advokátkou se sídlem v Kroměříži, Komenského nám. 381, za účasti **1) Národního památkového ústavu**, se sídlem v Praze 1, Valdštejnské nám. 3, **2) Ministerstva kultury**, se sídlem v Praze 1, Maltézské nám. 1, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2006, č. j. 5 Ca 253/2005 - 47,

t a k t o :

Ve zkráceném vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 28/2007 – 76, se v záhlaví opravuje zjevná nesprávnost v označení stěžovatele z původně chybně uvedeného: **Z. o., O. s. s. o. a o.**, na správné označení: **O. o. p. s. p. o. N. p. ú.**

O d ů v o d n ě n í :

V řízení o kasační stížnosti byl ve shora uvedené věci po poradě devátého senátu dne 13. 9. 2007 vynesena rozsudek, kterým bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla Městskému soudu v Praze vrácena k dalšímu řízení. Po poradě senátu soudkyně Mgr. Daniela Zemanová vyhotovila v souladu s § 49 odst. 11 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), zkrácené vyhotovení rozsudku, v jehož záhlaví omylem uvedla nesprávné označení stěžovatele.

K tomuto pochybení došlo po převzetí označení „Z. o., O. s. s. o. a o.“ ze jmenného rejstříku v intranetu Nejvyššího správního soudu, kde tento subjekt je evidován jako účastník řízení v celkem 13 řízeních, do záhlaví zkráceného vyhotovení rozsudku. Tato zjevná nesprávnost byla způsobena podobností označení uvedené organizace s názvem stěžovatele v tomto řízení (O. o. p. s. p. o. N. p. ú.), přičemž oba subjekty mají sídlo na stejné adrese. Na základě pokynu soudkyně kanceláři bylo zkrácené vyhotovení s nesprávným označením stěžovatele vyvěšeno na úřední desku soudu.

Dne 19. 9. 2007 zaslala PhDr. H. P. soudu upozornění na tuto zjevnou nesprávnost. Předseda senátu ověřil z obsahu spisu, že v dané věci bylo rozhodnuto o stěžovateli se správným označením O. o. p. s. p. o. N. p. ú., pod tímto názvem byl stěžovatel soudem označován a veden po celou dobu řízení o kasační stížnosti. Subjekt, jehož název byl chybně uveden v záhlaví zkráceného vyhotovení rozsudku, v předmětném řízení nikdy nevystupoval, o jeho právech a povinnostech nebylo jednáno, nemohlo tedy dojít k záměně v osobě stěžovatele, ale jedná se pouze o jednorázové chybné uvedení jiného označení.

Na základě uvedených skutečností dospěl předseda devátého senátu Nejvyššího správního soudu k závěru, že při vyhotovení zkráceného vyhotovení rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 28/2007 – 76, došlo chybným přepisem podobně znějícího označení jiného subjektu ke zjevné nesprávnosti, kterou je nutno korigovat postupem dle § 54 odst. 4 s. ř. s., tj. vydáním opravného usnesení.

P o u ě n í : Proti tomuto opravnému usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu